

Prietenii lui David

Leul Cel Batran

Dedicată unui băiețel cuminte.

Doi prieteni din pădure, au plecat pe drum agale,
Să găsească o căsuță, ridicată într-o vale.
Le-a transmis, o zi în urmă, coțofana cea moțată,
Că acolo se întinde o grădină minunată.

Unde-n orice dimineată, crețulin și bucălat,
Iese David să se joace, cel mai bucuros băiat.
El aleargă cu Azor, un cățel cam roșcovan,
Care dă mereu din coadă, când îl vede pe motan.

Așadar, un iepuraș, însoțit de un arici,
A ajuns la poarta casei, străjuită de pitici.
- Băiețel, cu suflet bun, ne lași tu ca să intrăm?
Pentru c-am venit la tine, cu gândul să ne jucăm.

- Cum să nu, poftiți îndată, dragii mei prieteni mici,
Vă primesc cu drag în curte și doresc să-mi fiți amici.
Vi-l prezint și pe Azor, cățelușul meu frumos,
Însoțit de Miorlăilă, motănelul cel pufos.

Mai încolo, stă la soare, purcelușul nămolit,
El vorbește cu găscanul și cu calul potcovit.
Într-o parte, în băltoacă, rața măcăne de zor,
Iar curcanul cu mărgelă, calcă falnic și ușor.

- Hai cu toții, spuse David, să-l cunoașteți pe arici
Și pe iepuraș desigur, fiindcă, iată-i, sunt aici.
Să le arătăm grădina și căsuța dintre flori,
Pentru ca apoi să mergem, să urcăm până la nori.

Ziua-ntreagă se jucară, toți acei prieteni buni,
Până când pe cer văzură, luna plină de cununi.
Obosiți, ei se opriră și se-ntinseră pe jos,
Adormind în iarba deasă, visând doar ce e frumos.